

Sygn. akt I C 104/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Myśliwiec

Protokolant: st. sekr. sądowy Stanisława Synowiec

po rozpoznaniu 29 września 2015 r. w J.

przy udziale

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko Z. J.

o ochronę własności

I. nakazuje pozwanemu Z. J., aby wydał powódce D. S. użytkowaną przez niego część nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) położoną w D. znajdującą się pomiędzy punktami 2 - 1- gr2 - 2 na szkicu sytuacyjnym biegłego geodety P. M. z dnia 20 listopada 2014r L.ks.rob. (...),

II. nakazuje pozwanemu Z. J., aby z opisanej powyżej części nieruchomości usunął ogrodzenie, żywopłot inne nasadzenia oraz budynki i obiekty gospodarcze,

III. zakazuje pozwanemu Z. J. naruszania powódki D. S. w prawie własności działki nr (...) w szczególności wykonywania aktów posiadania i czynności gospodarczych na przedmiotowej nieruchomości,

IV. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

V. zasądza od pozwanego Z. J. na rzecz powódki D. S. kwotę 1730zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania,

nakazuje, aby Skarb Państwa Sąd Rejonowy w Jaśle ściągnął od pozwanego Z. J. kwotę 1783,29 zł (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt trzy złote 29/100), tytułem pokrycia kosztów opinii biegłego.

Sygn. akt I C 104/14

Uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle

z dnia 13 października 2015 r.

Powódka D. S. w pozwie z dnia 26.02.2014 r; skierowanym przeciwko Z. J., domagała się ochrony własności poprzez nakazanie pozwanemu usunięcia z nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), położoną w D., ogrodzenia, żywopłotu, innych nasadzeń, budynków gospodarczych oraz obiektów usytuowanych wzdłuż granicy z działką nr (...), na odcinku od działki nr (...) do drogi publicznej nr (...). Jednocześnie wносиła o nakazanie pozwanemu przywrócenia stanu poprzedniego w obrębie naruszonej własności oraz nakazanie wydania powódce użytkowanej części działki (...)

i zakazanie naruszania w przysługującym jej prawie własności na przyszłość. Nadto, domagała się zasądzenia zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadniając żądania pozwu wskazała, że jest właścicielką działki (...), która to działka sąsiaduje z nieruchomością pozwanego – działką (...). Pozwany kilkanaście lat temu zabudował swoją nieruchomość budynkiem mieszkalnym, a przy tym zagospodarował teren wokół domu w ten sposób, że zagroził część działki powódki na długości około 70 metrów. Na zajętych terenach zasadził żywopłot i posadził budynki gospodarcze, nie związane trwale z gruntem. W związku ze sporem co do przebiegu granicy toczyło się postępowanie rozgraniczeniowe przed Wójtem Gminy D., zakończone umorzeniem na skutek zawarcia przez strony ugody. Pomimo jednoznacznych ustaleń, wynikających z ugody, pozwany w dalszym ciągu korzysta z nieruchomości powódki, odmawiając dokonania jakichkolwiek ustaleń. W tej sprawie, przed Sądem Rejonowym w Jasle, wszczęte było postępowanie pojednawcze pod sygn. akt I Co 1387/13, które jednak nie przyniosło porozumienia.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania wg norm taryfowych.

Pozwany przyznał, że jest w posiadaniu części działki, opisanej w pozwie, podnosząc, że część tę nabył w drodze zasiedzenia. Wskazał, że od czasu nabycia działki (...) nieprzerwanie jest w posiadaniu spornego pasa gruntu, a także jego poprzednik prawny Z. P. użytkował działkę w tych samych granicach od 1951 roku, co potwierdza kontrolny pomiar działek, dokonany przez geodetę A. P. w 2000 r.

Wobec powyższego pozwany do czasu swego posiadania dolicza czas posiadania swego poprzednika prawnego. Odnośnie ugody zawartej w toku postępowania rozgraniczeniowego, pozwany zarzucił, że przy jej podpisaniu został wprowadzony w błąd co do jej treści, a tym samym nie powinna ona rozstrzygać o przebiegu granic, tym bardziej, że w czasie, gdy pozwany zagospodarowywał przygraniczną część terenu, powódka nie reagowała, utwierdzając pozwanego w przekonaniu o legalności jego działań. W toku postępowania pojednawczego I Co 1387/13, pozwany skalał propozycję nabycia spornego pasa gruntu, jednak pełnomocnik powódki odmówił zgody.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka D. S. jest właścicielką działki ewidencyjnej nr (...), położonej w D.. Dla nieruchomości tej prowadzona jest księga wieczysta o nr (...). Nieruchomość powódki użytkowana jest rolniczo, stanowi rolę III klasy i teren budowlany na pastwisku, o łącznej powierzchni 0,5479 ha. Działka powódki sąsiaduje z działką oznaczoną nr (...), będącą własnością pozwanego Z. J., a stanowiącą plac budowlany, zabudowany bliźniaczym budynkiem mieszkalnym, a w części zachodniej stanowiącą ogród i las. Wzdłuż granicy, pomiędzy przedmiotowymi nieruchomościami, rośnie kilkunastoletni żywopłot, zadbane, noszący ślady przycinania.

W przeszłości granica pomiędzy przedmiotowymi działkami przebiegała linią przerywaną, oznaczoną kolorem czerwonym na szkicu sytuacyjnym biegłego geodety P. M. z dnia 20.11.2014 r. L.ks.rob. (...) (k.53). Taki przebieg granicy wynikał z operatu podziału nieruchomości L.ks.zam. (...), opracowanego w ramach przeprowadzanego scalania i podziału gruntów we wsi D.. Mapa uzupełniająca podziału (stan na 1984 rok) została opracowana w odniesieniu do mapy ewidencyjnej opracowanej według stanu na 1980 rok. W toku prac podziałowych, z ówczesnymi właścicielami działek, został spisany protokół graniczny, zatwierdzający położenie wyznaczonych granic, a dokumentacja z podziału została przyjęta do zasobu geodezyjnego. Stan uwidoczony w operacie podziałowym stanowił podstawę wpisu do ksiąg wieczystych. Dane z operatu podziałowego z 1984 r. stanowiły także późniejszą podstawę opracowania projektu budowlanego, zatwierdzonego decyzją o pozwoleniu na budowę, wydaną dla inwestycji Z. J., a obejmującej budowę domu jednorodzinnego w zabudowie bliźniaczej na działce (...).

Tak wyznaczony przebieg granicy obowiązywał do roku 2013. W 2013 r. toczyło się bowiem przed Wójtem Gminy D. postępowanie rozgraniczeniowe, obejmujące działki nr (...). Czynności ustalenia granic w tym postępowaniu przeprowadził upoważniony geodeta J. F.. W toku postępowania, pomiędzy właścicielami działek tj. D. S. i Z. J., doszło w dniu 12.10.2013 r. do zawarcia ugody likwidującej spór co do przebiegu granicy pomiędzy działkami

nr (...). Strony czyniąc sobie wzajemne ustępstwa, polegające na kompromisowym załatwieniu sporu granicznego powstałego z powodu sprzeczności mapy ewidencyjnej sporządzonej w czasie zakładania ewidencji gruntów oraz mapy ewidencyjnej po odnowieniu i modernizacji operatu ewidencyjnego, ustaliły ostatecznie przebieg granicy linią prostą, łączącą pkt. A-B koloru czerwonego, zaznaczoną na szkicu granicznym, stanowiącym integralną część ugody (k. 20-21). Wobec zawarcia ugody, postępowanie rozgraniczeniowe decyzją Wójta Gminy D. z dnia 28.10.2013 r. zostało umorzone (dowód: odpis zwykły księgi wieczystej (...), wypis uproszczony z rejestru gruntów Starostwa Powiatowego w J. –k. 5, kopia mapy ewidencyjnej 1:2000 –k.11, opinia biegłego geodety P. M. z dn. 20.11.2014 r. – k.50-53, 75-78, 114-115, ugoda Nr KERG 1805-1936/2013 r. z dnia 12.10.2013 r. opracowana przez geodetę J. F. wraz ze szkicem granicznym – k.19-21, decyzja Wójta Gminy D. z dnia 28.10.2013 r. RG.6830.3.2013 – k.5, zeznania świadka J. F. – k. 113-114, opinia uzupełniająca geodety P. M. – k.71,114, operat pomiarowy z 23.01.1987 r. – k.80-82, sprawozdanie techniczne z pomiaru z dn. 25.05.1984 r. k.83, protokół graniczny wraz z wykazem zmian gruntowych z 31.05.1984 r. –k.85-92, dokumenty uwłaszczeniowe –k.93-98).

Przebieg granicy ustalony na mocy ugody zawartej w toku postępowania rozgraniczeniowego został przedstawiony na szkicu sytuacyjnym, sporządzonym przez biegłego geodetę P. M. z dnia 20.11.2014 r. L.ks.rob. (...) linią ciągłą koloru czarnego (k.53).

Obowiązująca od 2013 r. linia granicy ewidencyjnej – w części wschodniej (od strony publicznej drogi asfaltowej) odbiega od stanu zagospodarowania terenu oraz stanu użytkowania przez strony. Część znajdująca się bowiem pomiędzy punktami 2-1-gr2-2 oznaczonymi na szkicu sytuacyjnym, sporządzonym przez biegłego geodetę P. M. z dnia 20.11.2014 r. L.ks.rob. (...) (k.53) znajduje się w użytkowaniu pozwanego Z. J.. W części tej znajdują się nasadzenia, w tym kilkunastoletni żywopłot, a także obiekty gospodarcze, nie związane trwale z gruntem (tzw. blaszak) oraz ogrodzenie, wzniesione przez pozwanego (dowód: protokół oględzin nieruchomości z dn.25.06.2014 – k.40, zeznania świadka M. L. – k.72).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów, korzystających z domniemań przewidzianych treścią art. 244 k.p.c. w tym także na podstawie zapisów ksiąg wieczystych prowadzonych dla nieruchomości, objętych postępowaniem oraz prawomocnych decyzji administracyjnych. Kluczowym dla rozstrzygnięcia sprawy był dowód z opinii biegłego geodety P. M.. Sąd w całości uznał jego opinię za wiarygodną, albowiem została ona opracowana w sposób rzetelny i profesjonalny, przy pełnym wykorzystaniu posiadanych przez biegłych wiedzy, kwalifikacji i doświadczenia zawodowego. Biegły szczegółowo ustosunkował się do podnoszonych w toku postępowania zarzutów, wydając uzupełniające opinie w dniach 27.01.2015 r. 17.04.2015 r. i 18.06.2015 r. Podzielając w całości opinię biegłego, sąd uznał że podniesione przez pozwanego zarzuty nie mogą rzutować na ocenę rzetelności opinii wydanej na potrzeby niniejszego postępowania, albowiem zadaniem biegłego nie była ocena prawidłowości czynności geodezyjnych, podjętych przez geodetę J. F. w postępowaniu rozgraniczeniowym, lecz wskazanie granic na podstawie istniejącej, źródłowej dokumentacji geodezyjnej. Ewentualne błędy popełnione w fazie postępowania administracyjnego, czy to w fazie modernizacji lub odnawiania ewidencji gruntów i budynków nie miały wpływu na rozstrzygnięcie istoty sprawy, która wymagała ustalenia aktualnej, prawnej granicy pomiędzy spornymi gruntami. Nie było jednak rzeczą sądu ponowne ustalanie przebiegu tej granicy w sytuacji, gdy zawarta przez strony ugoda tworzyła stan prawny, wiążący dla sądu.

Fakt władania przez pozwanego przedmiotowym fragmentem gruntu nie stanowił okoliczności spornej, albowiem pozwany przyznał, że fragment ten znajduje się od lat w jego użytkowaniu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę materialnoprawną zgłoszonego powództwa stanowił art. 222 § 1 i 2 k.c. zgodnie z którym, właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Przeciwno osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie

o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń. Przepis powyższy naprowadza, że roszczenie windykacyjne służy właścicielowi przeciwko osobie, która rzeczą faktycznie włada, tak więc jego koniecznymi przesłankami jest nie tylko status właściciela (współwłaściciela) i fakt, że nie włada on (sam lub przez inną osobę) swoją rzeczą, ale także fakt, że rzeczą faktycznie włada pozwany - do tego nieuprawniony. Biernie legitymowanym jest tylko faktycznie władający rzeczą. Element fizycznego władania rzeczą zwykle występuje zarówno w konstrukcji posiadania samoistnego, jak i zależnego (art. 336 k.c.). Jest to także niezbędny element dzierżenia (art. 338 k.c.). Przesłanką skutecznego pozwania w procesie windykacyjnym jest jednak fizyczne władanie rzeczą przez pozwanego w chwili wyrokowania (tak: SN w wyroku z dnia 27 listopada 2014 r. IV CSK 135/14, LEX nr 1628951). W niniejszej sprawie poza sporem leżała okoliczność, że pozwany włada opisanym w pozwie pasem gruntu. Spór natomiast sprowadzał się do ustalenia czy pozwanemu służy skuteczne prawo niweczące żądanie powódki.

Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazują, że powódka jest właścicielką działki ewidencyjnej nr (...), położonej w D., a jej prawo własności ujawnione jest w księdze wieczystej o nr (...). Jednocześnie pozwany Z. J., będąc właścicielem działki sąsiadującej o nr 195/4 znajduje się w posiadaniu części działki powódki nr (...) tj. obszarem, który na szkicu sytuacyjnym, sporządzonym przez biegłego geodetę P. M. z dnia 20.11.2014 r. L.k.s.rob. (...) został oznaczony punktami 2-1-gr2-2. Z opinii geodezyjnej i przedłożonych w sprawie dokumentów urzędowych wynika jednoznacznie, że aktualna granica prawna pomiędzy działkami (...) przebiega linią prostą łączącą pkt. A-B, wskazaną na szkicu granicznym (k.21 v.2), stanowiącym część zawartej przez strony ugody (k.19). Ustalenie granic dokonane w toku postępowania rozgraniczeniowego, toczącego się w trybie przepisów rozdziału 6 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U.2010.193.1287 j.t.) oraz rozporządzenia z dnia 14 kwietnia 1999 r. w sprawie rozgraniczania nieruchomości (Dz.U.1999.45.453), tworzy stan prawny, którego sąd nie był władny korygować. Nie było bowiem rzeczą sądu oceniać prawidłowości czynności podejmowanych w fazie administracyjnego postępowania rozgraniczeniowego. Postępowanie to zakończyło się na etapie postępowania administracyjnego zawarciem tworzącej stan prawny w zakresie przebiegu spornej granicy. Gdyby pozwany nie akceptował proponowanej ugody granicznej to wówczas wszczęte postępowanie rozgraniczeniowe w razie kwestionowania przebiegu granicy ustalonej w postępowaniu administracyjnym doprowadziło by ostatecznie do ustalenia tej granicy przez sąd w postępowaniu nieprocesowym według kryteriów wskazanych w art. 153kpc. Pozwany jednakże zaakceptował ustalony w czasie czynności w postępowaniu rozgraniczeniowym przebieg granicy i podpisał ugodę co do przebiegu tej granicy. Odnosząc się do zarzutu pozwanego, powołującego się na wadliwość zawartej ugody (działania pozwanego pod wpływem błędu co do jej treści) stwierdzić należy, że pozwany nie uchylił się od skutków zawartej ugody.

Nie kwestionując tego, że nieważność lub nieistnienie ugody mogą być ustalone w każdym postępowaniu cywilnym jako przesłanka rozstrzygnięcia (także w procesie windykacyjnym), należało mieć na względzie, że nieistnienie czynności prawnej lub jej nieważność bezwzględna sąd bierze pod uwagę z urzędu, natomiast nieważność względna tylko w razie uchylenia się przez stronę od skutków wadliwego oświadczenia z zachowaniem przesłanek z art. 88 k.c. Dodatkowo, zważając, że podniesiony w niniejszej sprawie zarzut nieważności dotyczył ugody, z mocy art. 918 § 1 k.c. wyłączone było stosowanie art. 84 k.c., a możliwość uchylenia się od skutków prawnych w tym wypadku została ograniczona tylko do sytuacji, gdy błąd dotyczył stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwy, a spór albo niepewność (dla likwidacji których ugoda została zawarta) nie powstałyby, gdyby strony w chwili zawierania ugody wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy.

W niniejszym postępowaniu, pozwany, będąc reprezentowanym w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wykazał, ażeby doszło do skutecznego uchylenia się przez niego od skutków oświadczenia woli, wyrażonego w ugodzie z dnia 12.10.2013 r. Argumentacja pozwanego w tym zakresie ogranicza się do stwierdzenia, że wyobrażał on sobie przebieg granicy inny, aniżeli został ustalony w szkicu granicznym, który zaakceptował (k. 116-117). Takie stwierdzenie pozwanego nie czyni zadość warunkom skutecznego uchylenia się od ugody, albowiem nie wynika z niego, ażeby błąd dotyczył stanu faktycznego, który strony uważały za niewątpliwy. Treść ugody naprowadza, że właśnie wątpliwości co do stanu faktycznego (rozbieżności pomiędzy stanem wynikającym z mapy ewidencyjnej sporządzonej w czasie zakładania ewidencji gruntów oraz mapy ewidencyjnej po odnowieniu i modernizacji operatu

ewidencyjnego) stanowiły przyczynę zawarcia ugody. Nie można zatem mówić o błędzie tylko z tego powodu, że pozwany – rozumiejąc okoliczności sprawy - wyciągnął z nich niewłaściwe wnioski. O błędzie można bowiem mówić wówczas, gdy zachodzi niezgodność między rzeczywistością, a jej odbiciem w świadomości podmiotu. Nie ma zaś błędu, jeżeli oświadczający znał otaczającą go rzeczywistość, a jedynie wyciągnął z niej niewłaściwe wnioski i podjął niesłuszną czy też niekorzystną dla siebie decyzję. Zarówno w orzecznictwie sądowym, jak i doktrynie wskazuje się, że niespełnienie się oczekiwań osoby dokonującej czynności prawnej co do określonego rozwoju zdarzeń nie daje podstaw do uznania oświadczenia woli za wynik błędu prawnie doniosłego. Przepis art. 918 § 1 k.c. nie wymaga, aby strony ugody obejmowały swoją świadomością pewność rzeczywistego stanu rzeczy, ale tylko zgodne przyjmowanie przez nie, że stan ten jest niewątpliwy. Dopiero okazanie się, że obiektywnie stan ten był inny i że w tym innym stanie do ugody by nie doszło, mogłoby uczynić skutecznym uchylenie się. Tymczasem pozwany wiedząc, że dokumenty geodezyjne wykazują rozbieżności co do przebiegu granicy, zgodził się na ustalenie granicy, która na szkicu granicznym, stanowiącym integralną część ugody, wyraźnie przebiega przez budynek gospodarczy pozwanego i część gruntu przez niego zagospodarowaną. Pozwany nie jest osobą nieporadną, wykazuje operatywność i potrafi komunikować swoje stanowisko. Nie sposób w tych okolicznościach przyjąć, że pozwany nie rozumiał, co podpisuje, a w szczególności, że mógł inaczej odczytać ustalony w ugodzie przebieg granicy. Nie mogą również odnieść skutku argumenty, że w chwili gdy pozwany urządzał teren przy granicy z działką powódki, ta nie reagowała, utwierdzając pozwanego w przekonaniu o legalności jego działań. Skoro urządzenia i nasadzenia, o jakich mowa powstały wcześniej, aniżeli doszło do zawarcia ugody, to okoliczności te pozostają bez znaczenia dla oceny skutków złożonego oświadczenia woli.

Powyższe okoliczności wskazują zatem, że pozwanemu nie przysługuje skuteczne względem powódki prawo do władania częścią działki (...), co skutkuje uznaniem zgłoszonego roszczenia windykacyjnego za słuszne. Podniesiony przez pozwanego zarzut zasiedzenia nie może być skuteczny - nawet bowiem gdyby stan faktyczny w postaci długotrwałego samoistnego posiadania gruntu doprowadził do zmiany stanu prawnego nieruchomości (art. 172kc) przed zawarciem ugody granicznej, to nie zmienia to faktu, że na chwilę orzekania stan prawny w zakresie granic nieruchomości wyznacza treść zawartej dnia 12.10.2013r ugody w postępowaniu rozgraniczeniowym. Po tej dacie stan prawny nieruchomości nie uległ zmianie. Pozwany Z. J., co zostało wyżej wykazane nie uchylił się skutecznie od skutków oświadczenia woli złożonego w ugodzie z dnia 12.10.2013. Okoliczności te determinują rozstrzygnięcie sądu zawarte w pkt. I –III wyroku - więc przede wszystkim obowiązek wydania spornej części nieruchomości (art. 222§1kc-pkt I wyroku). Dla zapewnienia właścicielowi pełnej ochrony jego prawa własności, art. 222 § 2 k.c. przewiduje roszczenie negatoryjne zmierzające do zakazania naruszcycielowi określonego zachowania się na przyszłość. Obejmuje ono żądanie przywrócenia stanu zgodnego z prawem (co znajduje odzwierciedlenie w pkt II wyroku nakazującym pozwanemu usunięcie z tej części nieruchomości elementów jej zagospodarowania poczynionych przez pozwanego) i zakazania dalszych naruszeń, jeżeli okoliczności sprawy świadczą o tym, że należy się liczyć z powtarzającymi się naruszeniami. Mając na uwadze istniejący stan zagospodarowania na spornym gruncie oraz dotychczasowe stanowisko pozwanego, upatrujące tytułu prawnego do władania sporną częścią gruntu za celowe należało uznać rozstrzygnięcie w pkt. III poprzez zakazanie pozwanemu dalszego naruszania powódki w prawie własności działki (...) w szczególności poprzez wykonywanie aktów posiadania i czynności gospodarczych na przedmiotowej nieruchomości.

Mając na uwadze, że nakazanie pozwanemu usunięcia z nieruchomości powódki ogrodzenia, żywopłotu, innych nasadzeń, budynku gospodarczego oraz innych obiektów (pkt. II wyroku) czyni zadość obowiązkowi przywrócenia posesji do stanu pierwotnego, żądanie zawarte w pkt. 2 pozwu, jako bliżej niesprecyzowane i niezasadne podlegało oddaleniu (pkt. IV wyroku).

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania znajduje podstawę prawną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. . w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i § 6 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1348).

Na zasądzoną w pkt. V kwotę składa się opłata od pozwu w kwocie 50 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki, w wysokości 180 zł oraz uiszczona przez powódkę zaliczka na opinię biegłego w kwocie 1500 zł. W związku z faktem, że

wydatki w sprawie na opinię biegłego wyniosły łącznie 3.283,29 zł, brakująca kwota 1.783,29 zł podlegała ściągnięciu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jaśle – od pozwanego.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;

- kal. 14 dni.

J., dnia 3.11.2015 r.